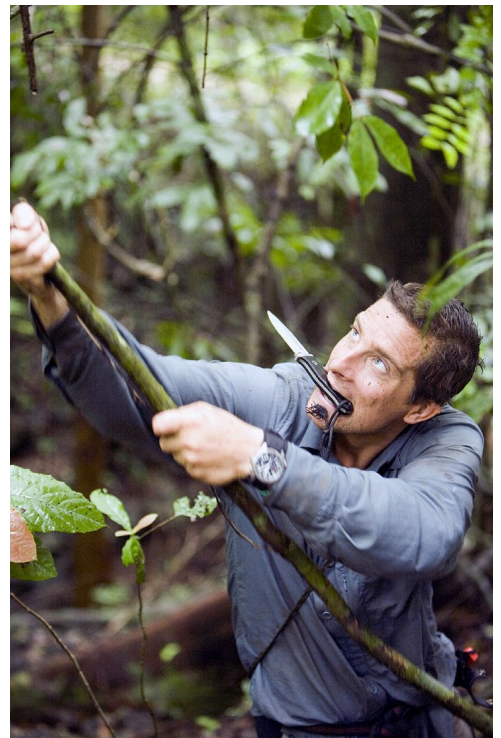

Van egy olyan módja az imádságnak, hogy az igét olvasva megpróbálsz bele-helyezkedni abba az evangéliumi történetbe, amit olvasol. Magad elé képzeld a helyszínt, a szereplőket, és mint aki magad is jelen vagy, úgy nézed végig az eseményeket. Ahogy ezt próbáltam – bár nekem elég szegényes a fantáziám, ezért nem megy túl könnyen – Jézus tanítványainak elhívását elképzelve, ez a párbeszéd fogalmazódott meg bennem: Egy másik halász szemszögéből néztem az eseményeket, s hálóimat mosva láttam, hogy ők négyen elindulnak Jézus után, otthagya a hálókat, sőt János és Jakab még az apjukat is. Utánuk kiáltottam: „Hová mentek?” „Jézus elhívott minket tanítványiul!” „Jó nektek...”

Engem magamat is meglepett, hogy ez volt a válaszom, mert előtte pont azon gondolkoztam, mennyire nehéz lehetett mindent otthagya követni Jézust. Hiszen az embernek vannak kötelességei. Viszont Jézus hívása határozott volt és egyértelmű: nem kellett azon vacillálni, hogy vajon tényleg ezt kell-e tennem? És egy sokkal izgalmasabb életre hívta őket! Nem lehetett túl jó mindennap több órával napkelte előtt felkelni, kievezni a sötétben, hogy aztán reggel, mikor a normális embereknek kezdődik a napjuk, evezek vissza, s takarítsam a hajót órákon át. Nem lehetett olyan nehéz ezt felcserélni valami másra. Ha van mire... Ezért volt jó nekik, hogy Jézus elhívta őket tanítványiul.

Ezért jó nekünk is, hogy minket is elhív. Mi volt első igehirdetésének a lényege? Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa! Most már van hova megtérni. Egy gazdagabb, izgalmasabb életre van lehetőségünk. A megtérés elfordulást jelent a régítől, és odafordulást az új felé. Ha van új. De mióta Jézus eljött, azóta van. Nem kell, hogy a napi gürcölés tegye ki az életünket. Élhetjük azt egy maga-sabb dimenzióban, ahol mindent átszínez, meggazdagít az Isten Lelkének jelen-léte. Krisztus követése, a hozzá való megtérés egy új, izgalmasabb élet lehetőségét kínálja mindannyiunk számára. Egy olyan életét, ami Vele minden nap csak nö-vekszik és növekszik, izgalmasabbá és izgalmasabbá válik.

Ámen

Ne az emberek előtt gyakoroljuk kegyességünket... Miért olyan fontos ez? Miért baj, ha valaki látja, hogy adakozom, vagy imádkozom? Legalább jó példát mutatok...

A válasz nagyon egyszerű: azért, mert ha az emberek előtt gyakorlom kegyességemet, hitemet, akkor az emberek véleménye, reakciója fogja meghatározni azt, hogy milyen lesz a hitem, kegyességem. Sőt ez kihat a személyiségem egyéb dimenzióinak alakulására is. Ez azonban hosszú távon nagyon egészségtelen. Nem szabad, hogy a más emberek véleménye döntse el örökké, hogy mi a helyes vagy helytelen a hitemben. Ennek végső eldöntőjének Istennek kell lennie. Ezért mondja Jézus, hogy ne az emberekre nézve gyakoroljuk kegyességünket. Hogy mit is jelenthet ez a gyakorlatban, azt – magunkban elcsendesedve – ezekre a kérdésekre válaszolva mérheted fel, s aztán ennek fényében – ha úgy gondolod – változtathatsz, azon ami jelenleg van.

- Van-e olyan része a kegyességednek/hitgyakorlatodnak, amit Isten előtt egyedül élsz meg?
- Mennyire fontos része ez kegyességednek/hitgyakorlatodnak?
- Mennyi időt töltesz ezzel napjaidból, életedből?
- Milyen módon határozza ez meg azt, hogy hogyan tekintesz magadra?
- Tudsz-e feltöltődni, megerősödni ezekben az időkben?
- Találkozol-e ezekben az időkben Istennel?